

Mustrearea fraților în Biserica lui Hristos

Gânduri extrase din comentarii biblice pe diverse cărți din Scriptură

- **Modelul lui Pavel în procesul mustreării**

După ce le-a explicat corintenilor intenția pe care a avut-o să vină la ei, acum le explică de ce nu a ajuns încă. Primul argument pe care îl aduce este legat de întristare și bucurie. De fapt, Pavel nu s-a grăbit să ajungă la ei pentru a-i cruța pe Corinteni de o mustrare directă și pentru a se cruța pe sine de întristarea adusă de procesul mustreării și de problemele spirituale ale corintenilor. Pavel amână venirea sa la corinteni și între timp le scrie o scrisoare prin care s-ar putea soluționa problemele existente înainte de venirea sa la corinteni. Și astfel la venirea sa, el nu ar mai trebui să îi întristeze prin mustrare și nici el nu ar mai trebui să se întristeze din pricina problemelor corintenilor.

Pavel nu găsește plăcere în procesul mustreării. El știe că acest proces aduce întristare în inima celui mustrat, dar și în propria sa inimă. Pavel nu este un judecător al fraților săi și îi mustrează de pe înălțimile sale spirituale fără milă atunci când aceștia greșesc. De fapt, în inima lui Pavel se oglindește inima lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mâhnește cu plăcere pe fiii oamenilor. Dumnezeu simte cu copiii Săi ca un părinte. Și ce părinte se bucură să își vadă copiii mâhniți? Un părinte vrea ca ai Săi copii să fie bucuroși. Și așa vroia și Pavel. Corinteni erau copiii lui iar el era părintele lor, și Pavel învățase de la Părintele ceresc să simtă cu proprii săi copii. Domnul însă ne mustrează și ne pedepsește pentru că ne iubește. În Evrei 12 ni se explică procesul prin care suntem mustrați și pedepsiți pentru păcatele noastre. Pedepsa Domnului ne împinge la pocăință și poate persista și după pocăință pentru a ne ajuta să înțelegem cât de grav este acel păcat și pentru a ne ajuta să nu-l mai repetăm. Dar Domnul când ne mustrează nu o face cu plăcere, ci cu inima strânsă, suferind împreună cu noi. Și de-abia așteaptă să ridice pedeapsa pentru a aduce din nou bucurie în inima noastră. El ține însă pedeapsa peste noi atât cât avem nevoie. Domnul se uită adânc în inima noastră și vede tendința și nimii noastre de a repeta greșeala. Și pentru a tempera această tendință, ne dă o pedeapsă. Cu cât tendința e mai mare, cu atât pedeapsa e mai mare și mai dureroasă. Domnul nu ne pedepsește din mânie, ci din dragoste. Nu ne pedepsește cu ură și reacționând, ci cu mâhnire în inimă și cu lacrimi în ochi. Aceasta este inima lui Dumnezeu. Și pedeapsa Sa nu este menită să ne distrugă, ci să ne vindece inima bolnavă. Mare atenție când după un păcat, cel rău simulează pedeapsa Domnului. Știm din cartea lui Iov că cel rău este expert în a simula pedeapsa Domnului. Atât Iov, cât și prietenii lui, au interpretat durerile din viața lui Iov ca venind de la Dumnezeu ca o pedeapsă. Iov găsea de cuviință că nu a făcut păcate vrednice de o asemenea pedeapsă. Prietenii lui socoteau că Iov are păcate grave, dar ascunse. Toți însă considerau că Iov este pedepsit. Și din această pricină Iov și-a pierdut inima și s-a tulburat. Căci dacă Dumnezeu însuși lupta împotriva lui, atunci cine mai putea lupta pentru el? Dar Satana a simulat o pedeapsă a Domnului. De fapt acele dureri erau orchestrate de Satana

și erau o încercare, o testare și cernere a lui Iov. Dar dacă acele încercări veneau chiar după un păcat anume comis de Iov? Nu cu atât mai mult Iov s-ar fi gândit că este pedepsit de Domnul? Dar pedeapsa Domnului este după măsura păcatului și trebuie înțeleasă în lumina harului lui Dumnezeu. Domnul nu ne pedepsește cu plăcere și pedeapsa Sa nu este menită să ne distrugă. Mare lucru să deosebești pedeapsa care vine din partea unui Dumnezeu al dragostei și furia Satanei care simulează pedeapsa. Pavel venea nu să îi umilească pe Corinteni, ci să îi mustre cu duhul blândeții și cu lacrimi în ochi. Inima lui Pavel oglindea inima Domnului. Dar glasul acuzator al lui Rabșache nu reflectă inima Domnului, ci minciuna celui rău care vrea să ne separe de Dumnezeu. Căci dacă după ce păcătuim și ne cerem iertare, cel rău reușește să ne convingă că Dumnezeu este încă mânios pe noi și luptă împotriva noastră cu furie pentru a ne distruge, atunci cu adevărat ne tulburăm, ne pierdem inima și renunțăm la luptă. Căci cum putem continua lupta dacă Dumnezeu este împotriva noastră? Dar glasul Domnului care ne mustră și ne pedepsește este plin de dragoste și blândețe. Domnul nu ne pedepsește cu furie, ci cu lacrimi în ochi și mâhnire în inimă, așa cum Pavel îi mustra pe Corinteni. Și la fel cum Pavel încearcă să amâne pedeapsa și mustrarea trimițând înainte o scrisoare, așa face și Domnul. Când ne jucăm cu un păcat și avem o slăbiciune, el ne înștiințează în cămeruță să renunțăm la acel joc care ne poate fi fatal. Aceasta e scrisoarea pe care ne-o trimite el printr-o predică, printr-un vis, printr-un pasaj din Scriptură. Dar dacă noi nu luăm aminte, atunci el vine cu pedeapsa. El nu a vrut să se ajungă aici, dar pentru că noi nu am luat aminte, Domnul a fost nevoit să ne pedepsească căci fără pedeapsă acel joc cu păcatul ne-ar duce la pieirea noastră.

Pavel trăiește cu adevărat Evanghelia. În El trăiește Hristos, și inima sa oglindește inima Tatălui ceresc. Pavel se raportează la greșelile corintenilor și la procesul mustrării asemenea Domnului. Ce minunat este acest apostol. Pavel știe că viața de credință e grea și e plină de încercări și de întristări. Și știe că prea multă întristare obosește inima și poate doborî un om. Pavel știe că credincioșii au nevoie de mângâiere, de încurajare și bucurie. Cel rău îi bombardează zilnic cu încercări și întristări. De aceea, Pavel vrea să lucreze la bucuria corintenilor încurajându-i și nu la întristarea acestora mustrându-i.

Pavel îi vede pe corinteni ca unii care stau tari în credință. El știe că ei sunt încă ispitiți de cel rău, dar știe că nu au cedat încă ispitei și sunt încă în Hristos. El recunoaște limitele influenței sale asupra corintenilor. El știe că nu are stăpânire pe credința acestora. El știe că poate influența credința acestora, dar credința acestora este în mâna lui Dumnezeu și este protejată de Dumnezeu. Pavel poate fi un vas pentru zidirea sau dărâmarea acestei credințe, dar în indiferent de ce face el, credința corintenilor este în mâna lui Dumnezeu și este protejată de Dumnezeu. Pavel chiar dacă este apostolul neamurilor și părintele lor spiritual NU ARE stăpânire pe credința lor. Credința lor este ceva între ei și Domnul. Chiar dacă Pavel ar fi căzut de la credință, corinteni ar fi putut rămâne prin harul lui Dumnezeu în credință cu sau fără el. Pavel este conștient de acest lucru și nu sprijină carul lui Dumnezeu. Pavel nu își supradimensionează influența asupra credinței copiilor săi spirituali. Dar cu toate acestea face tot ce ține de el ca să lucreze la întărirea credinței lor. Și atunci el este foarte atent la procesul

mustrării. Și deci să amâne mustrarea directă trimitând înaintea sa o scrisoare. Pavel nu a amânat venirea sa la Corinteni pentru că i-a uitat sau neglijat, ci tocmai din dragoste și grijă foarte mare față de credința lor. Pavel nu vrea ca cei din Corint să fie dependenți de el și tocmai de aceea le explică faptul că el nu are stăpânire peste credința lor.

Pavel vrea să îi protejeze pe corinteni de o întristare prea mare, dar vrea să se protejeze și pe sine. El vrea ca atunci când ei se vor întâlni, Pavel să le dăruiască încurajare și bucurie, și el însuși să primească aceleași lucruri de la corinteni. El nu vrea ca atunci când se vor întâlni, el să îi întristeze prin mustrare, și el însuși să fie întristat de întristarea lor în urma mustrării și de întâlnirea directă cu problemele lor. Însuși sufletul său era încercat de multe întristări. De aceea, Pavel face tot ce ține de el să evite anumite întristări și să guste cât mai multe bucurii. Pavel consideră că cei din Corint TREBUIE să îi facă bucurie. Din perspectiva lui Dumnezeu, corintenii erau datori să lucreze la zidirea sufletească a lui Pavel și deci să îi facă bucurie și nu întristare. Când ne naștem din nou intrăm în spațiul sacru al Trupului lui Hristos și aici trebuie să avem mare grijă, căci putem fi și o pricină de încurajare dar și o pricină de întristare. Dumnezeu ne poruncește să fim o pricină de bucurie și de încurajare pentru Trupul lui Hristos. Este o poruncă, nu este ceva opțional. De aceea, trebuie să ne cerem iertare Domnului de fiecare dată când aducem întristare și descurajare în trupul lui Hristos. Și aducem descurajare atunci când suntem cu inima împărțită și suntem dubli și nu suntem consecvenți în ascultarea de Domnul. Cei ce ne slujesc și investesc în noi vor primi descurajare prin inconsecvența noastră. Și apoi inconsecvența noastră ne va îndepărta de spațiul de protecție în Hristos și vom fi receptivi la vânturi străine care ne vor inspira să facem lucruri dăunătoare Trupului lui Hristos. Și vom aduce întristare și mai mare. Deci primul lucru pe care trebuie să îl facem pentru a fi o pricină de bucurie în Trupul lui Hristos este să fim consecvenți și cu toată inima în umblarea noastră cu Domnul. Dar Pavel nu face doar atât. El trăiește în ascultare de Domnul și este un model și o pricină de încurajare pentru frați. Dar este atent și la CE le comunică fraților. Astfel el decide să amâne venirea sa în Corint și le trimite mai întâi o scrisoare, ba chiar două. CE și CÂND să le comunicăm fraților despre noi și despre ei înșiși, iată o mare provocare. Când și cum să mustri un frate. Când și cum să vorbești despre încercările și luptele tale spirituale, despre biruințele și înfrângerile tale, pentru a duce bucurie și nu întristare în trupul lui Hristos – iată provocarea. Este nevoie de înțelepciune și discernământ. Această înțelepciune este condusă de principiul: "Adu cât mai multă bucurie în Trupul lui Hristos, și adu veștile aducătoare de întristare doar atunci când este neapărată nevoie."

Pavel este optimist cu privire la Corinteni: ***și sunt încredințat cu privire la voi toți că bucuria mea este și bucuria voastră a tuturor.*** El crede că frații din Corint sunt pe aceeași lungime de undă spirituală cu el, și că ei empatizează cu Pavel și sunt în Duhul alături de el. De unde acest optimism al lui Pavel? Probabil el aflase de noul atac spiritual prin apostolii mincinoși, dar și știa că cei din Corint, deși erau tulburați, nu cedaseră ispitei. Pavel le oferea încredere celor din Corint. Îi cunoștea și știa că Dumnezeu este de partea lor cu toate resursele spirituale ale cerului. Avea deci motive întemeiate să fie optimist cu privire la evoluția lor

spirituală. Din nou Pavel oglindește inima lui Hristos. Hristos a avut încredere în ucenici și a continuat să investească în ei și să îi pregătească în pofida multelor lor greșeli și lipse de discernământ. În cei trei ani și jumătate, Mântuitorul a investit zilnic în ucenici și le-a arătat slava Tatălui. Și de câte ori nu au fost ucenicii la furat și inspirați de dughuri străine? Și de câte ori nu au fost ei o pricină de descurajare pentru Hristos? Și de câte ori nu I-au încercat ei răbdarea? Dar Hristos nu a renunțat. El știa de unde veneau și știa că pregătirea lor va fi un proces greu. El a văzut potențial în ei și a crezut în ei. El privea mereu spre ceea ce pot deveni și spre ceea ce aveau să devină într-o bună zi. Cu alte cuvinte, Hristos a avut încredere în ucenici și a fost optimist cu privire la viitorul lor spiritual. Și oare nu acest lucru i-a transformat pe ucenici și i-a ajutat să se accepte pe ei înșiși și să rămână în procesul de ucenicie și pregătire în ciuda gafelor făcute? Într-adevăr, cum de au rămas lângă Isus deși de atâtea ori trebuiau să accepte că sunt pe alte unde spirituale? Dragostea, răbdarea, încurajarea și încrederea lui Hristos i-a ajutat să lupte mai departe, să nu dispere cu privire la ei înșiși, ci să continue procesul de învățare. Și după 3,5 ani de pregătire, când a venit examenul final, toți ucenicii l-au picat. Și se gândeau că totul a fost pierdut, că totul a fost în zadar. Dar nu a fost așa. După ce au picat examenul, Hristos li s-a arătat și i-a trezit. Și în fața morții și învierii Sale, tot ce au trăit alături de Hristos în cei 3,5 ani a fost privit într-o lumină nouă. Și prin lumina morții și învierii Lui, Duhul le-a adus aminte de vorbele și experiențele trăite alături de El în cei 3,5 ani și au fost chemați în lucrare ca apostoli ai Domnului, și au zidit cu succes temelii Bisericii. Deci succesul pregătirii lor nu a constat în faptul că au înțeles de la început tot ce le-a spus Hristos, că au trăit perfect cei 3,5 ani fără pată și fără greșeli. Secretul succesului lor este că AU RĂMAS lângă Hristos, L-au iubit, au crezut în El și au ales să creadă din ce în ce mai mult. Și la momentul de răscruce după cruce și după înviere, toată umblarea lor cu Hristos a fost înțeleasă într-o lumină nouă, și cei 3,5 ani au devenit o resursă atât de mare, încât i-a împuternicit să devină apostoli ai Domnului și să facă față tuturor uneltirilor diavolului, ce aveau să vină. Deci au rămas alături de Hristos! Dar de ce au rămas? Cum am mai spus: pe de o parte pentru că ei au crezut în Hristos, dar pe de altă parte pentru că Hristos a crezut în ei. Și în ciuda greșelilor lor și a faptului că au picat examenul final, procesul formativ a avut succes prin harul lui Dumnezeu. A contat ce au înțeles ei până la urmă din cei 3,5 ani. Și noi umblăm lângă Hristos și nu pricepem de la început bătăliile spirituale în care El ne cheamă. Și facem multe greșeli, dar dragostea și încrederea pe care El ne-o arată ne dă curaj să rămânem alături de El. Și la un moment dat, vine momentul de răscruce, moment care este de regulă o încercare foarte mare. Dar chiar dacă nu luăm nota 10, ne trezește! Și ne pune din nou în fața crucii și prin această lentilă pricepem cu totul altfel toată umblarea și toate experiențele avute cu Hristos, și cele bune și cele în care am gafat. Important este că am rămas lângă Hristos, și ce PRICEPEM în acel moment de răscruce. Și atunci, TOT trecutul nostru cu Hristos, fiecare zi în parte, fiecare experiență, fiecare biruință și fiecare greșală se transformă într-o resursă teribilă pentru a lupta alături de El, în bătăliile Sale, după strategiile Sale. Și când ajungem la acel moment, să ne aducem aminte că totul e prin har și că am ajuns acolo pentru că Hristos a avut încredere în noi. Iată de ce Pavel nu disperă în fața greșelilor repetate a celor din

Corint, ci își arată încrederea sa în ei. El știe că de acest lucru au nevoie Corinteni. Pavel știe că așa ar fi făcut Hristos și Pavel calcă pe urmele Lui.

Și în legătură cu momentele de răscruce despre care vorbim. Ele pot fi mai multe în viața unui om, aducându-l pe acesta mai aproape de cruce și oferindu-i noi lumini asupra trecutului său, transformându-l într-un arsenal teribil în lupta spirituală.

Pavel își arată nu doar încrederea sa în Corinteni, dar și dragostea sa (vezi v.4). Hristos i-a cucerit pe ucenici prin dragoste și încredere. Pavel face la fel cu cei din Corint. Și le explică faptul că el nu le-a scris prima scrisoare plângând, dar nu ca cei din Corint să se întristeze că și-au dezamăgit tatăl spiritual, ci ca ei să vadă dragostea lui nespus de mare pentru ei. Pavel i-a muștrat de multe ori în prima epistolă, dar a făcut-o cu multă dragoste. El știa că muștrarea are efect doar dacă este însoțită cu dragoste abundentă. Căci altfel muștrarea poate distruge, poate să îl îndepărteze pe cel bolnav sau îl poate doborâi (după cum vom vedea) prin mai multă întristare. Aflarea adevărului despre sine poate fi distrugător, fatal. Pavel le rostește adevărul despre ei, dar o face cu atâta dragoste încât acest adevăr să aducă viața și nu moartea. Pavel a învățat lucrul acesta de la Domnul. Domnul ne muștră din dragoste. Trebuie să știm acest lucru. Când suntem pedepsiți de Domnul, chiar dacă în inima noastră nu îi mai simțim prezența și în același timp auzim glasul lui Rabsache care vrea să ne descurajeze, noi trebuie prin DUHUL să vedem dragostea Domnului care îmbracă muștrarea. Doar așa muștrarea Sa ne va vindeca. Și noi trebuie să urmăm exemplul lui Pavel. A muștra un frate este un lucru extrem de complex și consecințele pot fi exact pe dos. De aceea, îmbracă orice muștrare cu o dragoste cristică. Și dragostea trebuie să fie MAI MARE decât mesajul muștrării, pentru ca ea să aibă IMPACT. Cel pe care îl muștri trebuie întâi să vadă dragostea și apoi muștrarea. Mântuitorul l-a muștrat pe Iuda cu atâta dragoste încât ucenicii nici nu și-au dat seama că Mântuitorul îl muștră pe Iuda. Doar Iuda a primit mesajul.

Pavel este conștient că nu are stăpânire peste credința Corintenilor. Credința lor este ceva între ei și Dumnezeu. Pavel păstrează un echilibru fantastic. Pe de o parte, face tot ce ține de el ca să lucreze la întărirea credinței lor. În același timp nu este împovărat de această sarcină, îi lasă în mâna lui Dumnezeu și are libertate în alegerile din lucrarea sa. Astfel el decide să amâne venirea sa în Corint. Ba mai mult, în v.12-13, el le explică fraților din Corint cum a plecat din Tora chiar dacă acolo i se deschisese o ușă pentru Cuvânt. Pavel știe că lucrarea este în mâna lui Dumnezeu. Diavolul va încerca să ne atace folosind atât slăbiciunile noastre cât și calitățile noastre. De exemplu, diavolul poate specula disponibilitatea de a ajuta pentru a ne conduce în diverse capcane. Pavel este liber în alegerile sale. El nu este călăuzit doar de dorința de a ajuta. El are un discernământ cristic care ține cont nu doar de nevoile de slujire, cât și de capcanele celui rău și de realitatea războiului spiritual. Astfel, el poate spune NU porții pentru Cuvânt deschise în Trap și se duce în Macedonia. Astfel, el poate decide să fugă din Tesalonic din pricina prigonitorilor lăsându-și copiii spirituali în gura leului. Și Pavel ia aceste decizii ca unul care era conștient că el are o slujbă mai mare decât a lui Moise și că lui i-a fost încredințată Evanghelia pentru a o da mai departe omenirii. Cu toate acestea, el știe că Domnul sprijină

lucrarea și că lucrarea nu depinde de el. El știe că Domnul poate lucra cu el sau fără el, și cu oricând lucrarea se poate lipsi de el. El nu se ghidează doar după principiul: "Trebuie să ajut Biserica cu darurile puse de Dumnezeu în mine". El știe când trebuie să spună DA și când trebuie să spună NU. El știe că mulți nu vor înțelege deciziile sale și se vor supăra, poate cum s-au supărat pe el Corinteni. El știe că uneori poate sluji chiar prin absența sa și de aceea amână venirea sa în Corint și le trimite în schimb o scrisoare. Pavel are în vedere și realitatea războiului spiritual și știe să se ferească de capcanele celui rău chiar dacă acestea sunt îmbrăcate în oferte de slujire greu de refuzat.

Pavel face cel mai probabil referire la prima scrisoare trimisă către corinteni, adică 1 Corinteni din Noul Testament, și cel mai probabil cel din v.5-9 este curvarul din Corint despre care am aflat din 1 Cor. Cap.5. Citind aceste rânduri și cap.7 înțelegem că cei din Corint au fost receptivi la muștrările lui Pavel. Ei s-au pocăit de păcatele lor, au luat atitudine față de curvarul din Corint și au respins ereziile ce atăcau doctrina învierii. Pentru că tocmai a introdus tema bucuriei și întristării, Pavel găsește cu cale să alocă câteva rânduri tratamentului oferit de Biserica curvarului din Corint. Pedepsa dată aceluia om de Biserică a fost tocmai ruperea oricărei legături cu el (vezi 1 Cor. Cap.5). Există două tipuri de iertări. Există o iertare în inimă, și o iertare în relație. Cei din Biserică l-au iertat în inima lor, dar nu au restabilit relația cu el. Domnul ne cheamă să iertăm pe toți oamenii în inima noastră, dar nu ne cheamă să avem relații cu toți oamenii. Anumite relații pot fi refăcute doar dacă cel în cauză își cere iertare. Așa era și situația curvarului din Corint.

Pavel știe că muștrarea aduce întristare, și că fără acest proces nu poate avea loc pocăința. Dar Pavel cunoaște și pericolul de a fi doborât de întristare. El a învățat de la Tatăl său ceresc că pedeapsa este limitată în timp. Orice pedeapsă este o pricină de mâhnire, dar fără ea nu putem învăța sfințirea. Și Dumnezeu care ne cunoaște inima ne pedepsește cât crede El de cuviință. Domnul nu ne pedepsește prea puțin dar nici prea mult. Dacă pedeapsa este prea mică, vom repeta curând greșeala. Dacă pedeapsa este prea mare, vom fi doborâți de întristare. Pavel are grijă că pedeapsa dată aceluia om din Corint să nu fie PREA MARE. Noi suntem predispuși extremelor: fie minimalizăm greșeala și transformăm harul în desfrânare, fie cădem în groapa auto învinovățirii de sine și a lipsei oricărei speranțe de vindecare și reabilitare.

În prima parte a capitolului Pavel pare să răspundă supărării celor din Corint că nu a mai trecut pe la ei, precum și acuzației că el ia deciziile în chip ușuratic. Pavel pornește de aici și le explică modalitatea sa de a lua decizii. Dar nu mai atât, el merge mai departe, și în lumina modelului său, Pavel îi învață pe corinteni cum să ia decizii spirituale pe arena luptei spirituale. Pavel le-a explicat decizia de a amâna venirea sa în corint în lumina principiilor întristării și bucuriei. Pornind de la aceste principii, Pavel îi învață cum să le aplice și ei în contextul lor de slujire. Pavel deci nu doar se apără, ci se dă și pildă. El pornește de la acuzațiile corintenilor, vorbește despre sine, și apoi ajunge la viața spirituală a corintenilor. El rămâne orientat spre ceilalți.

În v. 8 Pavel îi roagă să își arate din nou dragostea față de cel căzut în păcat. Deci dragostea era, doar că nu era descoperită față de acel om. Așa ne pedepsește adesea și Domnul. Din pricina păcatelor noastre, Domnul nu ne mai îngăduie o vreme să îi simțim prezența și dragostea. Prezența Sa și dragostea Sa este cu noi după ce ne-am cerut iertare, dar noi nu o vom simți o vreme. E vremea pedepsei. Și la un moment dat Domnul ne va arăta din nou dragostea Sa pentru noi. Și vom învăța din nou să apreciem prezența Sa mai mult ca orice pe lumea aceasta. Și vom învăța din nou că păcatul nu aduce niciodată ce ne promite ci doar chin și durere, și moarte, și despărțirea de Cel care este VIAȚA.

Este interesant argumentul din v.9. Pavel nu le-a scris doar ca să fie pedepsit curvarul din Corint ci și ca să testeze ascultarea corintenilor. Nu era Dumnezeu, dar ca părinte spiritual avea dreptul să îi testeze pe corinteni. Și deci el nu a avut de la început în vedere o separare totală și pentru totdeauna față de cel căzut în păcat, dar le-a cerut acest lucru ca și cum ar fi fost pentru totdeauna, tocmai pentru a testa disponibilitatea la ascultare a corintenilor. Nu a făcut așa și Dumnezeu cu Avraam? I-a cerut să îl jertfească pe Isaac ca să îl testeze, dar l-a oprit pe Avraam în a-l jertfi. Uneori Domnul ne cere să renunțăm la anumite lucruri pentru totdeauna. Dar alteori ne cere să renunțăm la anumite lucruri doar pentru o vreme ca apoi să ni le dăruiască înapoi la fel cum i l-a dat înapoi pe Isaac. El nu ne spune acest lucru de la început, și în actul renunțării noi renunțăm în inima noastră pentru totdeauna la acel lucru. Mai târziu Domnul ne poate da înapoi acel lucru. Dar El vrea să ne testeze. Dar orice teste este spre binele nostru. Căci renunțarea în inima noastră la acel lucru sau dar, ne dezlipește inima de el, și ne ajută apoi să ne raportăm corect la acel lucru fără a-l idolatriza. Moise trebuie să renunțe la slujba de a izbăvi din Egipt pe poporul Domnului pentru ca apoi să primească această slujbă înapoi. David trebuie să renunțe la poziția de conducere de la curtea lui Saul ca mai târziu să primească însăși tronul de împărat. Iosif trebuie să renunțe la funcția sa privilegiată din casa lui Potifar ca să primească apoi funcția de conducător al întregului Egipt. Și exemplele pot continua.

În v. 10 Pavel onorează autoritatea locală a Bisericii din Corint: ***pe cine iertați voi, iert și eu...*** El îi lasă pe corinteni să ia ei decizia întreruperii pedepsei față de curvarul din Corint. Pavel îi roagă acest lucru dar nu le poruncește acest lucru. Pavel respectă autoritatea unei Biserici locale față de problemele lor interne, chiar dacă este vorba de o Biserică plantată de el. Pentru Pavel actul de iertare este ceva extrem de serios. El iartă în fața și Hristos și pe arena luptei spirituale. El nu iartă în felul lumii. El nu iartă din politețe. El nu iartă pentru sine. El nu iartă din propria sa bunătate, El nu iartă din interes, El nu iartă minimalizând greșeala. El nu iartă din lisp de demnitate și fermitate morală. El iartă:

- Pentru Corinteni
- Înaintea lui Hristos și
- Pentru ca Satan să nu aibă nici un câștig de la ei.

Pavel păstrează mereu conștiința faptului că:

- Trăiește pentru ceilalți și nu pentru sine,
- Că se află clipă de clipă în prezența lui Hristos și sub privirile Acestuia. Hristos nu este departe în ceruri, ci este lângă Pavel clipă de clipă cercetându-i inima.
- Că este în mijlocul unui cumplit război spiritual și orice decizie luată are un impact în acest război. Deciziile credincioșilor pot mări puterea vrăjmașului sau pot mări puterea luminii împotriva întunericului acestei lumi.

Astfel, Pavel iartă de dragul Corintenilor, și iartă înaintea lui Hristos. El iartă ca Hristos și din pricina lui Hristos. El iartă total și fără rest. El iartă din toată inima. Și el vede iertarea ca o armă spirituală în timpul luptei. El argumentează: ***ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință de planurile lui.***

Satana poate să aibă multe câștiguri de la noi, și aceasta cu atât mai mult cu cât suntem mădulare în trupul lui Hristos, și cu cât autoritatea noastră în Trupul lui Hristos este mai mare. El poate câștiga enorm prin greșelile noastre. Cu cât suntem mai sus și cu cât am fost o mai mare pricină de încurajare în Trupul lui Hristos cu atât putem fi o pricină mai mare de întristare în Biserică prin căderea noastră. Cu cât autoritatea noastră e mai mare cu atât neiertarea noastră, sfaturile și deciziile noastre greșite vor fi vătămătoare pentru Biserică. Deci suntem bogați, semnificativi și extrem de importanți și valoroși. Satana ne vânează clipă de clipă. Vânătoarea și hăituirea sa crâncenă și fără milă nu face decât să ne arate cât de importanți suntem în Trupul lui Hristos și cât de mari pot fi câștigurile sale de pe urma noastră.

Pavel este mereu în veghere, mereu conștient de uneltirile celui rău și de câștigurile pe care el vrea să le aibă de pe urma credincioșilor în diferite contexte. În acel context specific, cel rău putea profita de asprimea prea mare a corintenilor pentru a doborî de întristare pe cel căzut în păcat și putea câștiga astfel un suflet în împărăția sa. Înainte de a lua o decizie, adu-ți aminte că cel rău stă la pândă și vrea să aibă un câștig de la tine. Dar oare noi nu suntem în neștiință de planurile celui rău? Pavel le cunoștea și le anticipa. Noi adesea trăim, slujim și luăm decizii naivi și în neștiință de planurile celui rău. Slujirea în trupul lui Hristos nu este o muncă voluntară în concediu și pe o insulă minunată. Slujirea în Trupul lui Hristos înseamnă război. Fiecare secundă suntem încojurați de demoni care vor să aibă un câștig de la noi. Pentru fiecare zi cel rău ne pregătește capcane și contexte în care păcătuim. Când ne-am trezit dimineața, artileria sa pentru acea zi și planurile sale pentru întinarea noastră sunt deja gata. El ne așteaptă dimineața cu armamentul pregătit. Prin contextele din acea zi, prin oameni cu care ne vom întâlni, prin gândurile cu care ne va bombarda, prin veștile pe care le vom primi, el va încerca să lovească în integritatea noastră, în credința noastră, în elanul și entuziasmul nostru spiritual. Dar nu doar el și-a făcut treaba. Și Domnul a pregătit acea zi. Și a pregătit pentru acea zi resursele pentru a birui ispita și pentru a lupta cu putere pentru lărgirea Împărăției Sale. Dar vom căuta sau cere noi

acele resurse? El ni le va da în timpul nostru de rugăciune și meditație în Cuvânt, prin gânduri, prin oameni cu care ne vom întâlni, prin diferite contexte. Dar vom căuta și vom cere noi zilnic aceste resurse, și oare vom păstra pe timpul zilei acea vigilență spirituală care să ne împuternicească să vedem atât capcanele celui rău cât și mijlocul pregătit de Domnul pentru a birui ispita? Mântuitorul ne-a învățat să ne rugăm astfel: pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne nouă astăzi, și în altă parte: ajunge zilei necazului ei, și de ce vă îngrijorați pt ziua de mâine? Dar omul nu se hrănește doar cu pâine ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Mântuitorul nu are în vedere doar hrana pământească ci cu atât mai multe cea spirituală. Ca să voia să se facă precum în cer așa și pe pământ prin viața noastră nu avem nevoie doar de mâncare fizică ci cu atât mai mult de mâncare spirituală. Ce frumoasă este rugăciunea tatăl nostru! parcă o citesc pentru prima dată. Ea ne învață lupta spirituală de fiecare zi. Acel ASTĂZI, ne focalizează pe prezent și pe lupta spirituală din fiecare zi. Rugăciunea Tatăl nostru ar trebui rostită în fiecare dimineață și ea ne învață cum să ne începem ziua și cum să biruim în ziua de azi.

(Extras din 2 Corinteni)

- **Rolul muștrării fraților în Noul Testament**

Dar funcția profetică a însemnat în primul rând muștrarea lui Israel și apoi revelații mesianice noi. Pentru că revelația s-a încheiat în Hristos și temelia a fost pusă complet și odată pentru totdeauna de APOSTOLI, noi nu așteptăm revelații mesianice noi, ci rămânem la ce este scris în Vechiul și Noul Testament, revelația specială este COMPLETĂ. Dar funcția de muștrare prin prooroci mai rămâne valabilă în Biserică la fel cum era în Israel? A trimis Bisericii Domnului în fiecare secol și în fiecare deceniu vase prin care a muștrat Biserica neascultătoare și a chemat-o la căință? Cum se împlinește această funcție în Noul Testament, în Biserică? Căci Biserica nu mai este un popor, cu o structură piramidală, ci e formată din mai multe Biserici locale. Cunoscând inima lui Dumnezeu, cred că El nu a renunțat la glasul profetic pentru Biserică! Dar cred că acest lucru nu mai poate funcționa la nivel global, universal ca față de Israel. Ci mai degrabă la nivelul fiecărei Biserici locale. Căci Pavel, apostolul Neamurilor a căutat să vestească Evanghelia unde nu fusese vestită și s-a ferit să intre pe ogorul altuia! Dar pentru Bisericile plantate de el și-a împlinit și funcția *de profet* avertizându-i atunci când s-au abătut de la Domnul! Și când folosesc cuvântul PROFET (care are și alte semnificații în Noul Testament) mă refer la rolul de avertiza o Biserică locală pentru neascultările ei. Ioan a devenit un astfel de profet pentru cele 5 Biserici din Apocalipsa care se abătuseră de la Domnul! Se pare că și plantarea unor Biserici noi, vii, pot împlini acest rol profetic. Domnul poate păstra câteva vase sfinte ca în Sardes prin care să cerceteze pe cei în moarte spirituală sau poate pune în vecinătatea lui Sardes o Biserică vie ca Filadelfia care (doar prin MODELUL ei!!!) să fie o cercetare și o muștrare. La nivel individual sunt frații care ne muștră când păcătuim (vezi Matei 18). Mai complicat este la nivel mai mare de înțeles funcția profetică. Atenție să nu facem erori. Schimbarea legămintelor înseamnă și schimbări în natura funcțiilor. La fel cum nu mai avem

profeții ca în vechime, la fel e posibil să nu mai avem prooroci exact ca în vechime. Funcția profeției aronice nu se pierde. Dar ea este luată de Isus Hristos. Funcția profeției lui Israel e luată de Biserică. Ce se întâmplă cu funcția profetică? Ea este păstrată, dar se împlinește DIFERIT. În Noul Testament găsim funcția și darul de profet în Biserică. Semnificațiile sunt însă diverse și cu accente DIFERITE față de Vechiul Testament. E esențial să avem în minte ANSAMBLUL Noului Testament, să rămânem la ce este scris, să sesizăm elementele din vechime care NU MAI SUNT valabile în Noul Testament, și elementele din Noul Testament NOI față de cele din Vechiul Testament.

- i) **Funcția profetică de MUSTRARE** (cea despre care vorbește și Ieremia 7) se păstrează. Se împlinește la nivel individual prin mustrarea fraților (Matei 18) și se împlinește la nivelul Bisericilor locale (doar!) prin intervenția legitimă a lucrătorilor legitimi din acea lucrare. Pavel este exemplul. El își joacă rolul profetic de mustare DOAR peste Bisericile plantate de el, și atâta vreme cât acestea păstrează canalul de comunicare cu el. Funcția profetică se împlinește deci la nivelul Bisericii locale prin autoritățile legitime ale acelei Biserici. Acestea sunt prezbiterii. Dacă aceștia nu își împlinesc lucrarea nu găsim nici un exemplu în Noul Testament în care alt mădular să fie chemat să fie o voce PUBLICĂ care să mustre prezbiterii. Cei credincioși din Sardes nu sunt chemați să facă pe profeții vechi-testamentari. Nu e chemarea, rolul lor, nu e responsabilitatea lor. Nici Biserica din Filadelfia nu e chemat să facă pe proorocul de tip vechi-testamentar față de Biserica din Sardes. Rămășița din Sardes și Biserica din Filadelfia împlinesc această funcție de mustare și cercetare doar prin MODELUL VIETII LOR. Iată aici marea diferență față de istoria lui Israel: când Israelul era o națiune compactă, cu o structură piramidală, iar proorocul avea o funcție PUBLICĂ la nivel național rostind mesaj ÎMPOTRIVA autorităților apostate. Așa ceva nu mai găsim în Noul Testament. Nu mai găsim mesaje de mustrare adresate către Biserica Universală, nici profeți trimiși de o Biserică locală pentru altă Biserică locală etc. Apoc.1-3 CLARIFICĂ ce Nu se păstrează din funcția profetului vechi-testamentar. Doamne, ajută-ne să rămânem la ce este scris și să nu ne trezim că împlinim o funcție profetică când nu Tu ne-ai chemat sau prin CĂI sau MODALITĂȚI care nu mai sunt valabile sau relevante în Noul Legământ. Și chiar în Vechiul Legământ nu puteai fi profetul care mustră doar dacă auzai vocea lui Dumnezeu care te trimitea. David nu s-a apucat nici să mustre pe Sau, și nici pe Israel. Nu era acesta rolul și chemarea sa. Acesta era rolul lui Samuel. David trebuia să fie credincios Domnului și ATĂT!

Iată o posibilă APLICAȚIE intitulată: *ce faci când o vezi pe Izabela în Biserică?*

- a) Dacă o vezi în Biserica Universală – nu e treaba ta să iei atitudine... poți să te căiești, să îți sfințești mai mult propria viață în acel domeniu și să vorbești despre ea cu frații tăi din Biserica ta locală.

- b) Dacă o vezi în altă Biserică locală – nu e treaba ta să iei atitudine... poți să te căiești, să îți sfințești mai mult propria viață în acel domeniu și eventual DACĂ ai o relație cu o autoritate din acea Biserică sau cu un mădular de acolo, și acesta te întrebă sau se deschide subiectul... îți poți spune UMIL, cât îți se cere părerea...
- c) Dacă o vezi în propria Biserică locală în care ești mădular și nu prezbiter... o mustri (dacă mai e cazul, dacă situația nu e deja prea gravă...) și să spui prezbiterilor.... apoi e treaba lor!
- d) Dacă o vezi în Biserica locală în care ești prezbiter.... vorbești cu ceilalți prezbiteri. Și dacă ceilalți nu vor să ia atitudine? Ce poți face? În funcție de situație, context, gravitate poți sub călăuzirea Duhului să:
- Lași problema în grija Duhului și responsabilitatea prezbiterilor – e problema lor de acum încolo.
 - Să îți exerciți autoritatea doar la nivelul Bisericii. Bisericilor de casă pe care le slujești direct... de acolo să o alungi pe Izabela și să lași celelalte Biserici de casă în grija Duhului și a celorlalți prezbiteri...
 - Să renunți la funcția de prezbiter, dar să continui să fii mădular în acea Biserică....

Și toate de mai sus FĂRĂ a deveni VOCEA PROFETICĂ vechi-testamentară care MUSTRĂ public:

- LUMEA
- BISERICA UNIVERSALĂ
- O ALTĂ BISERICĂ LOCALĂ
- PROPRII PREZBITERI din Biserica locală
- Propria Biserică locală etc.

Acestea sunt defocalizări. Lucrări la care NU suntem chemați de Domnul, care nu țin de sfera responsabilității noastre și care înseamnă neascultare de Domnul și NECREDINȚĂ. Căci când Domnul nu ne cheamă să intervenim într-un domeniu ÎNSEAMNĂ că acel domeniu și-L asumă El 100% . A interveni acolo înseamnă a jigni profund pe Cel care Se descurcă foarte bine și fără noi! E adevărat că ni se cere CREDINȚĂ, căci nu vedem CUM are El grijă de toate lucrurile. Dar are dreptul să ne ceară această CREDINȚĂ!

Adesea trăim complexul profetului fie în raport cu necredincioșii, fie în raport cu Biserica locală sau cea Universală. Ne simțim datori să jucăm rolul profetului de tip vechi-testamentar.

Dar atenție. Căci marea noastră ispită va fi mereu să ne mărim sfera de responsabilitate în Împărăție și să neglijăm sfera de responsabilitate în care ar trebui cu adevărat să acționăm! Bolnavi de îndumnezeire suntem bolnavi și de sprijinirea carului lui Dumnezeu. Un profet ca Ieremia nu va mai fi niciodată. În primul rând CADRUL în care Ieremia a profetit nu mai este. Poporul lui Dumnezeu nu mai e o națiune cu organizare internă politico-piramidală. Pe de altă parte, Ieremia a avut o chemare specială. Nu i s-a părut că este profet. Pur și simplu a auzit vocea lui Dumnezeu care i-a poruncit să meargă cu mesaje specifice pentru poporul Său din Iuda. În acest context ne amintim desigur de DAVID.

David trăia în cadrul politic de care vorbim. David primisese în adolescență chiar ungerea de a fi Împărat peste Israel. Cu toate acestea, David slujește plin de loialitate la curtea apostatului Saul, fără să-l muștra vreodată, fără să facă pe profetul, fără să-l detroneze. Și chiar când e nedreptățit și Saul îi cade în mână în peșteră îl cruță în ciuda presiunii slujitorilor săi. Oare David nu vedea că Saul e apostat și că prin el tot Israel e împins în neascultare față de Domnul? Ba da! Cu toate acestea cum de stă așa de liniștit, cum de nu ia nici o inițiativă, cum de nu rostește nici măcar un mesaj de mustare? Nu doar că nu-l detronează pe Saul, dar nici măcar nu face pe profetul pentru o zi. De ce? Pentru că nu primise chemera specifică de a fi profet. Primise chemarea de a fi împărat și aștepta momentul ca Domnul să-l înalțe ca împărat. Până atunci singurul său rol era să vegheze asupra propriei relații cu Domnul și asupra familiei lui. Atât! Restul trebuia să lase în grija și mâna lui Dumnezeu! Oare i-a fost ușor? Desigur nu! Dar în ciuda răului infuzat în poporul Domnului prin Saul, David a stat de o parte, a ales să creadă că Domnul e împăratul! Că El ține pe poporul Său în mâini, că El știe mai bine, că El nu e niciodată în criză, că El își asumă domnia lui Saul, că El va interveni la momentul potrivit, că El este drept și sfânt, că în popor nu sunt victime, că poporul e la fel de responsabil ca și conducătorii săi. David nu a sprijinit carul lui Dumnezeu și a acceptat mica sfera de responsabilitate care i s-a dat: să vegheze asupra inimii lui. Iar când a fost înălțat ca împărat, inima sa era suficient de vindecată ca să nu-și ia prea în serios rolul de Păstor al lui Israel. El știa că Domnul rămâne Păstorul și Singurul care-l poate duce în brațe pe Israel și poate păstori un popor așa de complicat. Iar el este doar un rob umil, care el însuși are nevoie să fie purtat în brațe, slujit și păstorit de Marele Păstor, că prima sa grijă este să vegheze asupra propriei inimi ca mai înainte. Desigur, au apărut și schimbări. Acum David TREBUIA să intervină, să ia inițiative în viața politică și religioasă a lui Israel. Nu putea sta de o parte. Și David a acționat ca Împărat. Dar cu ce atitudine? Cu atitudinea că el trebuie doar să ia aminte la șoaptele Marelui Păstor și că ce face el ca împărat e doar un PUȚIN pe care Marele Păstor îl va înmulți spre binele poporului Său. Ce frumos l-a pregătit Domnul pe David pentru slujba de păstor. Când David și-a luat rolul prea în serios cu inițiativa aducerii chivotului la Ierusalim sau prin decizia grăbită de a face un Templu, Domnul l-a muștrat, l-a temperat, iar David a revenit pe linia ascultării de Domnul. El a continuat să acționeze dar cu atitudinea smerită a robului prunc care slujește pe Marele Păstor, singurul care poate păstori pe Israel! În lumina vieții lui David Domnul să ne ajute să ne vindecăm de falsul complex al profetului, să înțelegem mica sferă de responsabilitate pe care o avem și să fim acolo credincioși. Căci ce vom face când Anticrist cu spiritul și învățăturile lui va intra în Biserica Universală, în Bisericile

locale pe care le cunoaștem și în propria Biserică locală? Ce vom face? Vom sprijini carul lui Dumnezeu sau vom sta liniștiți, de o parte, ca David de altădată? Ne vom asuma rolul de profet vechi-testamentar? Vom intra ca Iosia în bătălii false sau vom veghea asupra inimii noastre și asupra micului cerc de relații apropiate (familia, biserica de casă eventual) și vom LĂSA restul în grija Puternicului și Singurului Păstor al oilor? Vom lăsa mânia și dreptatea lui Dumnezeu să se manifeste sau ne vom opune uneltelor mâniei divine? Vom fi seduși de falsa teorie a victimilor sau vom crede că poporul e la fel de responsabil ca și conducătorii care-l duc în rătăcire?

Să revenim la Ieremia. El avea funcția de profet. Fusesse chemat și Domnul nu-l scoate din lucrare în ciuda împietririi poporului. Domnul crede în funcția PROFETULUI. Domnul nu i-a chemat pe profeți să joace un teatru absurd. Ne putem gândi ce impact ar putea avea vorbele rostite de un om în auzul unui popor orb și surd, legat fedeleș de nenumărate legături demonice? Impactul era desigur zero. Dar acești oameni nu mergeau de capul lor. Nu mergeau singuri. Dumnezeu era cu ei, și punea vorbele Lui în gura lor. Ei erau doar vasul prin care LOGOSUL cel viu se revărsa cu putere peste întunericul din mintea poporului, dând înapoi acele căpetenii demonice și redându-i poporului puterea de a face o alegere liberă pentru Domnul. Faptul că poporul nu s-a întors nu este că Logosul nu a avut putere, ci pentru că ei au ales deliberat să nu se întoarcă. De aceea și VINOVĂȚIA lor este reală și AMPLIFICATĂ foarte mult prin faptul că au respins acești profeți. Profeții nu se bazau pe puterea lor de persuasiune, pe argumentele lor logice, pe puterea discursului lor. Nicidecum! Ei trebuiau să meargă la popor PRIN CREDINȚĂ și rostească întocmai cuvintele lui Dumnezeu. Ei nu trebuiau nici să adauge, nici să scadă, nici să improvizeze. Ei nu aveau propriul lor mesaj. Ei efectiv auzeau un mesaj clar pe care-l rosteau întocmai mai departe. Astfel, ei nu se puteau încrede în discursul lor, ci trebuiau să creadă în puterea discursului lui Dumnezeu. Ei erau doar vasul. Puținul lor era să ducă acest mesaj mai departe. Era treaba Domnului ca acest mesaj să fie ca un ciocan peste conștiințele împietrite ale evreilor. Poate uneori profeții nu agreau mesajul. Poate uneori părea prea dur sau prea moale sau cu argumente prea puțin credibile. Dar ei nu aveau voie să vină cu propriul mesaj. Ei rosteau ÎNTOCMAI cuvintele Domnului poporului. Erau chemați să-și împlinească lucrarea prin CREDINȚĂ.

Marele paradox al cap.7 este că în contextul în care Casa Domnului e făcută o peșteră de tâlhari, Domnul îi spune lui Ieremia să NU mai mijlocească, dar îi spune să continue să VORBEASCĂ poporului cuvintele Sale. Dar pare absurd. Când discutăm cu un împietrit și ne dăm seama cât de împietrit este, de obicei noi spune: *E inutil să-i mai vorbesc, să-l mai bat la cap! Doar am să mă rog. Poare prin rugăciune inima îi va fi despietrită.* Dar la Ieremia se întâmplă exact INVERS: Domnul îi spune să nu mai mijlocească, dar îi poruncește să continue să VORBEASCĂ poporului. De ce? Mai ales că Însuși Dumnezeu accentuează acest paradox în v.27-28:

- Și chiar dacă le vei spune toate aceste lucruri, tot nu te vor asculta; și dacă vei striga la ei, nu-ți vor răspunde. **De aceea** spune-le: Acesta e poporul care nu

ascultă glasul Domnului, Dumnezeului său, și care nu vrea să ia învățătură; s-a dus adevărul, a fugit din gura lor.

Dar dacă tot nu îl vor asculta, de ce să le mai spună cuvintele Domnului? Iată marea înrebare care era probabil era și în inima lui Ieremia care se plânsese deja că Domnul nu vede că poporul e orb și surd și că îl trimite degeaba. Era Ieremia un personaj inutil într-o piesă de teatru absurd? Putea avea mesajul său un impact real? Putea face Ieremia ceva ca IMPACTUL mesajului său să crească? Care e rolul rostirii lui Ieremia în lumina principiului din Ier.5:1? Da, să ne aducem aminte de Ier.5:1. Domnul căuta un om nu care să mijlocească, nu care să mustre poporul, ci în primul rând un om care să fie drept și curat. Și am văzut cum Iosia a devenit acest om. Am mai văzut cum Iosif și David au întrupat principiul din Ier.5:1 și au adus vindecare în viața națiunii lor fără NICI o PREDICĂ. și fără să se menționeze o marea insistență în mijlocire. Totuși Samuel MIJLOCEȘTE necurmat, iar Ieremia e chemat să PREDICE Logosul până la capăt... Care e echilibrul, armonia dintre cele trei componente:

- Trăire
- Mijlocire
- Predicare

Cum se armonizează cele trei în procesul vindecării inimii unei națiuni? E suficientă doar TRĂIREA? Ce aduce în plus mijlocirea sau predicarea? Ce fel de mijlocire sau ce fel de predicare așteaptă Domnul?

Iosia nu doar a DEVENIT acel om din Ier.5:1. El a și acționat ca împărat în sensul reformei. David, după ce a devenit împărat, a acționat și el ca împărat. Samuel nu doar era un om neprihănit, dar și mijlocea foarte mult. Profeții nu doar erau vase curate, dar trebuiau să rostească zeci de ani mesajele Domnului către poporul Său. Împăratul nu predica, dar era mereu susținut de preoți și de profeții care predicau. Sunt patru elemente cheie care duc la vindecarea unei națiuni:

- 1) Trăirea sau calitatea vieții
- 2) Mijlocirea
- 3) Predicarea
- 4) Acțiunile concrete în sfera de responsabilitate primită de la Domnul (de exemplu reformele făcute de împărați, războaiele purtate de David etc.).

Dar ordinea și accentele sunt importante. Exemplul vindecării unei națiuni este cel din viața lui David. Este de fapt singurul exemplu real în acest sens. La Iosua vorbim de o nouă generație, dar nu de vindecarea unei generații. În procesul vindecării generației davidice găsim și

mijlocirea și predicarea și acțiunile concrete. Dar lucrul pe care se insistă cel mai mult este CALITATEA vieții lui David, sfințirea acestui vas, impactul său ca MODEL. Și apoi, pe această temelie, găsim și celelalte trei elemente. Deci dacă ar fi să discutăm în procente am avea:

- 1) 91% trăirea
- 2) 3% mijlocirea
- 3) 3% predicarea
- 4) 3% acțiunile concrete

Marea bătălie se dă deci la punctul 1, la oprirea din procesul DEVENIRII, al transformării. Acest element nu EXCLUDE, nu anulează celelalte trei puncte. Dar adesea ultimile trei pot să ne defocalizeze de la primul element. De asemenea ultimele trei sunt făcute cu atitudinea potrivită și au un impact real DACĂ există consistent elementul unu. Și cu cât creștem în DEVENIRE cu atât este mai curată atitudinea noastră în celelalte trei iar impactul lor crește. Căci nu aceste elemente sunt ceva în sine, ci puterea Domnului. Dar puterea nemărginită a Domnului se revarsă proporțional cu credința vasului. Mărimea vasului limitează impactul logosului, al mijlocirii și al acțiunii. Cu cât vasul e mai curat și mai mare cu atât puterea Domnului lucrează mai mult în toate cele 4 domenii. Deci domeniul 1 rămâne cheia. Și e impropriu spus cu cât vasul devine mai mare. Căci cu cât ne focalizăm pe procesul curățirii interioare, cu atât ne vedem mai bolnavi, mai păcătoși, mai neputincioși în planurile Domnului. Cu atât devenim mai mici în ochii noștri cu atât ne bazăm MAI MULT pe harul și puterea Domnului în TOT ce facem și ASTFEL puterea lui crește în noi. Noi de fapt ne micșorăm pe toate planurile și El crește. De exemplu ne dăm seama din ce în ce mai mult că predicarea noastră nu era nici o putere să deschidă mințile oamenilor și că ruga noastră făcută cu așa puțină iubire nu e mare lucru în sine în războiul spiritual. Dar văzând cât de MIC e PUȚINUL nostru, crește actul CREDINȚEI, al încrederii nebune și oarbe în puterea și iubirea Domnului care înmulțește puținul nostru. Și astfel CREȘTE impactul. Nu prin putere, nu prin înțelepciunea sau neprihănirea noastră, ci doar prin har și doar prin Duhul Domnului.

Și în lumina acestei ecuații înțelegem că Ieremia putea face ceva. Putea să tindă ca vas spre Ier.5:1 ca impactul rostirii sale să crească. *Dacă poporul tot nu mă ascultă de ce mă tot trimiți?*, ar putea întreba foarte îndreptățit Ieremia. Domnul i-ar fi răspuns:

- *Tot nu pricepi Ieremio? Tot nu pricepi că în schimbarea inimii tale e cheia schimbării inimii poporului? Tot nu pricepi că nu te trimit atât pentru popor, cât în primul rând pentru schimbarea inimii tale? Știu că nu ești pregătit încă... te-am trimis nepregătit și naiv în lucrare. Știu că mijlocești și vorbești cu atitudini greșite... Dar în acest du-te vino de la Mine către popor, vreau să-ți curățesc ȚIE inima, vreau să scot la iveală bolile inimii tale și să le curățesc, ca apoi să pot lucra mai mult prin același LOGOS rostit de tine la inima poporului. Deci nu dispera că poporul nu te ascultă încă, nici nu renunța la vorbire, nici nu te tulbura*

de defocalizările inerente din acest proces; dar fii atent la inima ta, le ce iese la iveală din ea, ca mai întâi ție să îți fie scârbă de tine, să te pocăiești în sac și cenușă înaintea Mea, să-ți fie zdrobită inima preacurvară, să mori ca apoi să poți învia. Da, știi că însuși procesul vorbirii către popor te defocalizează de la schimbarea propriei inimi. Știu că ai fi dorit să fii ca David care nu a primit slujba predicării și s-a putut focaliza înainte să-L fac împărat mai bine pe propria inimă, știi că a-i fi dorit să fii chemat mai târziu în lucrare, ca Moise, pe care întâi l-am zdrobit și apoi l-am chemat ca prooroc al lui Israel, dar Eu nu lucrez cu toți la fel, nu-i modelez pe toți la fel. Moise și-a avut laboratorul lui, David laboratorul lui de formare. La tine laboratorul de formare pentru lucrare e însăși lucrarea. Crezi că Iosia a ajuns deja format în funcția de Împărat? Nicidecum! Dar spre deosebire de David îl formezi nu în înainte, ci chiar în timpul îndeplinirii funcției de împărat. Oare este ceva prea greu pentru Mine? Oare nu am dreptul să lucrez diferit? Oare nu crezi că Eu aleg pentru fiecare cel mai potrivit laborator de formare? Așa că nu renunța la Logos. Du-te în continuare la popor, dar în acest proces fii mai întâi atent la inima ta.

Hristos a urmat în mod perfect și echilibrat cele patru domenii de mai sus. În primul rând a trăit fără păcat, a vegheat asupra inimii și vieții sale ca să fie în orice context și în orice clipă o jertfă de bun miros înaintea Domnului. Și a vegheat la acest lucru fie că bătea cuie, fie că mânca, fie că se ruga sau predica. Aceasta a fost prioritatea ființei sale în orice clipă și de pe această TEMELIE permanentă, a fost și un om la rugăciunii, a și predicat când Domnul l-a chemat în lucrare, a și întreprins acțiuni concrete în sfera sa de responsabilitate (muștrarea ucenicilor, curățirea Templului). Ultimile trei au avut impact pentru că exita PRIMUL element. Primul element nu a fost în sine de ajuns. El a trebuit acompaniat de celelalte trei. Observăm că deși Domnul vrea ca Ieremia să devină omul din 5:1 nu-i cere să renunțe la rostirea Cuvântului PÂNĂ va deveni acel om. Ci dimpotrivă îi cere să continue rostirea Cuvântului pentru că tocmai acesta era laboratorul în care el era chemat să-și descopere bolile și să devină omul din 5:1.

Credinciosul nou testamentar e chemat:

- 1) Să crească în asemănare cu Hristos
- 2) Să mijlocească
- 3) Să verbalizeze un mesaj: să proorocească, în sensul de a participa la actul părtășiei frățești, de a vorbi în psalmi și cântări de laudă (vezi 1 Cor.14 etc.) sau să-L mărturisească pe Hristos apropiaților din întuneric...
- 4) Să acționeze în mod concret în sfera sa de responsabilitate:
 - a. În slujirea după dar....
 - b. În mustarea fraților care păcătuiesc...
 - c. În curățirea Bisericii de Izabela dacă e prezbiter etc...

Și la fel ca Ieremia, într-un fel suntem chemați de tineri în lucrare. Ne naștem din nou și DEJA trăim chemarea mijlocirii, a slujirii Bisericii, a mărturisirii lui Hristos. Și suntem foarte nepregătiți. Dar Domnul își asump acest lucru și vrea ca în acest PROCES să iasă la iveală bolile noastre spre vindecare noastră. Cel care vrea să fie vindecat și apoi să slujească e pe o cale greșită. Desigur sunt diferite responsabilități în slujire și diferite niveluri de vindecare și pregătire. În 1 Tim cap.3 ni se spune clar că diaconul și prezbiterul are nevoie de o perioadă de pregătire și vindecare ÎNAINTE de a intra în lucrare. Nu e pe deplin pregătit, dar sunt și vindecări reale care-l califică pentru acel loc de slujire. Dar acum discutăm despre slujirea în general în Biserică deschisă și chiar poruncită fiecărui credincios din prima zi de credință. Aici ne descoperim bolile ca Ieremia, aici căpătăm vindecarea. Aici ne calificăm pentru slujiri mai mari.

Totuși Ieremia e chemat să continue să predice dar nu să și mijlocească. De ce? Încă nu putem ști, trebuie să mai urmărim tema mijlocirii și în capitolele ce vor urma.

Ne aducem aminte de Ioan Botezătorul. El a reușit tot prin Logos ce Ieremia nu a reușit. În perioada lui Ieremia poporul era un cadavru. În perioada lui Ioan poporul era un cadavru în putrefacție. Totuși, Ioan, ca Elisei de altădată s-a aplecat asupra cadavrului și l-a resuscitat, și a reușit să-l resusciteze. Poporul care se credea neprihănit venea cu duiumul la Iordan să-și mărturisească păcatele. În lumina cărții Ieremia, ce MINUNE este aceasta! Ce semnificație capătă reușita lui Ioan Botezătorul! Și spre deosebire de Ieremia, acesta a predicat în pustie, și nu el s-a dus la popor, ci poporul a venit la el. Cum de a reușit Ioan? Care a fost secretul lui? Intuim. S-a lărgit pe el ca vas nespus, nespus de mult, până când Domnul Însuși a rostit acele cuvinte prin el. Nu mesajul, ci CUM a fost rostit ceea ce a rostit! Iată cheia. Ioan și-a acordat inima cu inima Domnului, și a rostit mesajul cu iubirea și blândețea Domnului și astfel cadavrul A AUZIT, A VĂZUT și S-a ridicat să-l întâmpine pe Mesia... De ce apoi L-a respins pe Mesia? E o altă poveste. Deocamdată admirăm succesul lui Ioan. El a înțeles cheia și și-a dus procesul devenirii până la capăt până când inima sa s-a contopit cu inima Domnului și glasul său s-a contopit cu vocea Domnului. Și acel glas al Domnului, plin de iubire și blândețe fără margini a reușit să trezească cadavrul în putrefacție. Puterea care L-a însoțit pe Ioan e VIE și azi. Ba e chiar mai mare după învierea lui Isus! Problema rămâne vasul; dacă Ioan a trezit o națiune, un nou Ioan nu ar trezi măcar o Biserică locală? Nu cantitatea, ci calitatea... nu atât CE, ci mai ales CUM. Accentul pus pe devenire. Nu se renunță la ultimele trei elemente, dar chiar când acestea se practică, prioritatea rămâne punctul unu. Căci când Pavel predica, prima sa grijă era să fie plăcut Domnului cum am comentat în 2 Cor.2:17, iar când muștra pe Corinteni nu sprijinea carul Domnului, ci doar vroia să arate Domnului grija sa față de ei (2 cor.7:12). Și desigur că chiar când se ruga era atent mai întâi la atitudinea inimii sale în timpul rugăciunii, căci el răsturna izvodirile minții și orice gând îl făcea rob ascultării de Hristos (2 cor. 10:5).

(Extras din Ieremia Cap. 7)